

— Махни се, господарю, скрий се по-скоро! Наизнаха ни диви оси.

Азъ забелязахъ при това, че Али излеко прибледиъ и че неговата кожа отъ тъмна стана жълто-сива.

Азъ се втурнахъ въ каютата, хвърлихъ се въ леглото и покрихъ лицето си съ пешкиръ. Но ето че презъ вратната пролука до ушитъ ми стигна ритъмъ на нѣкакъвъ особенъ танцъ. Отсичаха го пѣргави боси стъпала. Тѣ силно удряха въ пода и тѣхниятъ ударъ се преплиташе съ гърлени подвиквания.

Ритъмътъ на танца и подвикванията ме просто поразиха. Азъ не можехъ спокойно да лежа въ леглото и да слушамъ, пъкъ да не видя това, което ставаше отвънъ и се случваше само единъ пѣтъ въ живота ми. Страхътъ за живота ми се борѣше въ мене съ любовнотелността на учения. Предъ мене се разгрѣщаше необикновена и рѣдка гледка. Нима можехъ да я изпуста?

Азъ предпазливо приотворихъ вратата и погледнахъ навънъ, но единъ нубиецъ, който тичаше като побѣснѣлъ по кувертата, се блѣсна о менъ и ме прекатури.

Оситъ съ дива яростъ се нахвърлиха на мене. Тѣ ме жилѣха по лицето, по рѣцетъ и по всички голи мѣста. Азъ се мжчехъ да ги пропжда, но напраздно. Като побѣснѣлъ се замѣтахъ отъ една страна на друга. Азъ ги мачкахъ, тѣпчехъ, убивахъ ги се стотици, но тѣ не се довършваха. Кучето ми Пумъ тичаше по кувертата и разкъсваше и разпрѣсваше всичко, което се изпрѣчваше на пѣтя му.

Звънливото и зловещо брѣмчене на оситъ се усиливаше. Тѣ бѣха навсѣкжде: въ въздуха, на пода, по стѣнитъ. Лѣвиятъ ми клепачъ се поду и затвори окото ми. Азъ почти нищо не виждахъ и продължавахъ да се отбранявамъ съ подутитъ си и вковани прѣсти. Но какво можехъ да сторя срещу многохилядния грозенъ неприятель. Всѣка убита оса се замѣстяше, сякашъ, отъ цѣли